

L. T. SHEARER

Kissa, JOKA VAINUSI murhaajan

BAZAR

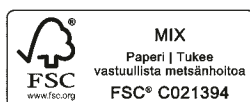
L.T. SHEARER

Kissa, JOKA VAINUSI murhaajan

Suomentanut Pirjo Lintuniemi

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

1. painos

Suomentanut Pirjo Lintuniemi
Suomenkielinen laitos © Pirjo Lintuniemi ja Bazar Kustannus 2026
Shakespeare-lainaukset suomentanut Paavo Cajander
Englanninkielinen alkuteos *The Cat and the Halloween Murder*
Copyright © L T Shearer 2026

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

ISBN 978-952-870-315-0

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

”Joko aletaan olla perillä?” Conrad tiedusteli laulavalla, vitsailuun viittaavalla äänellä. Kissa seisoi kanavaveneen katolla ja tuijotti eteenpäin tuulen pörröittäessä sen mustan, valkoisen ja punaruskean kirjavaa turkkia.

”Melkein”, Lulu vastasi. Hän veti kaasukahvaa itseensä päin hidastaakseen vauhtia. Heidän edessään oli puolenkymmentä rantaan kiinnittynyttä kanavavenettä, ja veneilijät inhosivat yli kaiken sitä, jos ohi kiihdyttävä paatti keinutti heitä edestakaisin. Vaikka ei kanavaveneellä lujaa päässyt – *Huvipurren* huippunopeus oli parhaimmillaankin noin kuusi ja puoli kilometriä tunnissa.

Conrad nuuhkaisi ilmaa. ”Taitaa tulla sade”, katti sanoi.

”Toivottavasti ei”, Lulu vastasi. Hän oli jo kauan sitten tottunut siihen, että Conrad osasi puhua. Kissa oli astellut hänen elämänsä ja kanavaveneeseensä Lontoon Little Venicessä, ja hän oli ollut vähällä pyörtyä, kun Conrad oli ensimmäisen kerran alkanut jutella hänelle. Nyt se kuitenkin tuntui maailman luonnollisimmalta asialta, vaikka hän oli ainoa ihminen, jolle kissa puhui. Kaikki muut

kuulivat vain naukaisun tai kehräyksen. Conrad oli hänen salaisuutensa, ei kenenkään muun.

Conrad kääntyi katsomaan Lulua, ja Lulu hymyili. Conrad oli todella komeannäköinen kissa. Sen silmät loistivat auringossa smaragdinvihreinä ja suu oli yleensä pienessä virneessä kuin se olisi ollut huvittunut jostakin. Conradin pään vasen puoli oli valkoruskea, oikea pääosin musta, ja suun ja nenän ympärillä oli särmikäs valkoinen laikku. Katin notkeassa vartalossa ja hännässä oli leveitä ruskeita ja mustia raitoja ja takajaloissa valkoiset sukat.

”Emme taida nähdä yhtään Shakespearen näytelmää täällä ollessamme?” Conrad totesi kysyvästi.

”Tuskinpa. Ei teatterikäynnistä ole ainakaan ollut mitään puhetta.”

”Mikä helpotus. Kun kerroit haluavasi käydä katso-massa kummityttöäsi Stratford-upon-Avonissa, suurin huolenaiheeni oli, että haluaisit minun kököttävän katso-mossa kokonaisen näytelmän ajan.”

”Et taida olla mikään kansallisrunoilijamme fani?”

”Voi ei, hänen näytelmänsä ovat kyllä hienoja. Shakespeare on vain aina ollut enemmän koiraihminen. ’Sodan koirat irroittaa’ ja niin edelleen.”

”Kissoja ei siis mainita?”

”Kyllä hän nekin mainitsee, mutta usein loukkaavasti. *Loppu hyvin, kaikki hyvin* -näytelmässä Bertram sanoo: ’Ennenaikaan voin sietää mitä hyvänsä, paitse kissoja, ja nyt on hän minusta kissa.’ Ei tuollainen ole mukavaa, eihän? Ja *Kesäyön unelmassa* Lysander kommentaa: ’Pois, kissa, norkko! Hellitä, sa keho!’ Pahinta minusta on kuitenkin

Hamletissa, kun itse Hamlet sanoo: 'Ain' ulvoo koira, naukuu kissa vaan.' Koira on siis sankari, ja kissa vain naukuu."

"Enpä tiedä, Conrad. Ettet nyt ylitulkitsisi hiukan."

"Pidän paljon enemmän T. S. Eliotista. Hän oli kirjailija, joka arvosti kissoja."

"Seuraavaksi kerrot, että pidät tavattomasti *Cats*-musikaalista."

"Rakastan sitä", Conrad sanoi. "Andrew Lloyd Webber teki erinomaisen työn sovittaessaan Eliotin *Kissojen kielen kompasanakirjan* musikaaliksi. Olen nähnyt sen monta kertaa vuosien varrella."

"Conrad, minkä ikäinen sinä oikein olet?"

Conrad hymyili. "Sanotaan vaikka, että minulla on yhdeksästä elämästäni yhä monta jäljellä", katti vastasi. "Kuinka monta kummilasta sinulla on?"

"Kahdeksan. Neljä poikaa ja neljä tyttöä."

"Se on paljon."

"Ihmiset varmaan olettavat, että koska minulla ei ole omia lapsia, olen hyvä valinta kummitädiksi."

Lulu lisäsi kaasua, kun he olivat ohittaneet viimeisenkin rantaan kiinnittyneen kanavaveneen. Heidän edessään oli puinen kyltti, jossa luki BANCROFT BASIN. Se oli heidän päämääränsä, satama-allas, jota reunusti Bancroft Gardens, hoidettu puistoalue, jossa voi järjestää festivaalit tai käydä piknikillä. Sen takana puolestaan kohosi vaikuttava rakennus, Royal Shakespeare Theatre. Lulu hymyili itsekseen. Conradin inhoa Shakespearea kohtaan koeteltaisiin toden teolla heidän käynnillään Stratford-upon-Avonissa, sillä kirjailijan läsnäolo huokui kaikkialta.

Lulu tiesi, että satama-allas oli historiallinen maa-merkki. Se oli rakennettu 1800-luvun alkupuolella kohtaan, jossa Stratford-upon-Avonin kanava päättyi ja yhdistyi Avonjokeen. Teollisen vallankumouksen aikaan allas oli ollut elintärkeä osa kanavajärjestelmää, mutta ne ajat olivat jääneet taakse jo aikoja sitten, ja tarvikkeita ja tuotteita kuljettaneiden veneiden tilalle olivat tulleet turistit ja kanavaristeilyt. Satama-altaan vieressä kohosi jättimäinen Shakespearen patsas. Veteen päin katseleva kirjailija oli syvissä mietteissään ja piteli kädessään kynää ja paperikääröä.

Patsaan nähdessään Conrad huokaisi. ”Hän on tosiaan kaikkialla”, kissa murahti.

”Hän on Stratford-upon-Avonin kuuluisin poika. Ja häntä pidetään yleisesti englanninkielisen kirjallisuuden suurimmista suurimpana.”

Conrad tuhahti, mutta ei sanonut mitään.

”Patsas tehtiin Pariisissa”, Lulu kertoi. ”Siinä meni kaksitoista vuotta, ja se valmistui vuonna 1888. Kuvanveistäjänä toimi lordi Ronald Gower, ja jalustat ovat Bathin kalkkikiveä ja Yorkin hiekkakiveä, kun taas veistokset ja koristeet on tehty pronssista. Monet ihmiset nimittävät patsasta itse asiassa Gowerin monumentiksi.”

”Mahtavaa”, Conrad tokaisi ääni sarkasmia tihkuen. ”Mutta sinä alat jo kuulostaa hieman turistioppaalta.”

Lulu ei piitannut piikistä. ”Shakespearea esittävän patsaan ympärillä seisoo tai istuu omilla pienemmillä jalustoillaan neljä näytelmien tunnetuinta hahmoa: Lady Macbeth, Hamlet, prinssi Hal ja Falstaff.”

”Olet näköjään käynyt täällä ennenkin.”

”Monta kertaa. Stratford-upon-Avon on yksi lempi-kaupungeistani, ja vietän mielelläni aikaa Celian ja hänen miehensä kanssa. He ovat hurmaava pariskunta.”

”Miten sinusta tuli Celian kummitäti?”

”Hänen äitinsä oli hyvä ystäväni Roseanne, mutta häntä sanottiin Rosieksi. Hän työskenteli sosiaalityöntekijänä Lontoossa, missä minä tapasin hänet. Sitten hän meni naimisiin ja luopui työstään huolehtiakseen perheestään. Hänellä oli kaksi tytärtä, ja Celia on heistä vanhempi.”

”Missä Rosie on nyt?”

Lulu irvisti. ”Hän kuoli syöpään, kun Celia oli juuri valmistunut yliopistosta. Celia tuli sen jälkeen muutamaksi kuukaudeksi minun luokseni. Se oli rankkaa aikaa hänelle.”

”Entä hänen isänsä?”

”Tosiaan. Hän lähti, kun tyttäristä nuorempi, Charlotte, meni yliopistoon. Mies erosi Rosiesta ilman selkeää syytä. Hän sanoi vain, ettei ollut onnellinen.”

”Tiesikö hän, että Rosie oli sairas? Sehän olisi ollut kamalaa.”

”Sairaus selvisi Rosielle vasta miehen lähdön jälkeen, eikä hän kertonut tälle koskaan syövästään. Hän sanoi, ettei halunnut miehen palaavan pelkästä myötätunnosta.”

”Ymmärrän sen”, Conrad sanoi.

”Mies tapasi netissä vietnamilaisnaisen ja asuu nyt Saigonissa, tai mikä sen nimi nykyään onkaan.”

”Hồ Chí Minhin kaupunki”, Conrad kertoi.

”Kiitos.”

”Ole hyvä vain. Entä mikä toi Celian Stratford-upon-Avoniin?”

”Hänen miehensä Brian. Celia tapasi hänet yliopistossa. Brian opiskeli englantilaista kirjallisuutta, ja Celia suoritti kandidaatin tutkinnon, joka pätevoitti hänet teatterin hallinnollisiin tehtäviin. Brianista tuli opettaja, ja Celia työskenteli useissa teattereissa West Endissä. Kahdeksan vuotta sitten he muuttivat tänne ollakseen lähellä Brianin vanhempia. Nyt Celia on töissä Royal Shakespeare Theatressa, ja Brian vetää verkkokursseja silloin, kun ei kirjoita romaaniaan.”

”Oho, onko hän kirjailija?”

”Hän kirjoittaa. Hän ei ole kuitenkaan vielä julkaissut mitään. Ala on kova.”

”Shakespeare pärjasi sillä hyvin.”

”Niin kai, mutta Shakespearen aikaan ei ollut YouTubea, Facebookia, Netflixia tai TikTokia. Ihmisten mielenkiinnosta ei kilpailtu yhtä paljon kuin nykyään, ja väki kerääntyi katsomaan Shakespearen näytelmiä.”

He lähestyivät satama-altaan suuta, ja Lulu hidasti taas vauhtia ja kääntyi sitten juohevasti altaaseen. Ankkuroitumispaikkoja oli runsaasti. Kesäkuukausina satama-allas oli ääriään myöten täynnä, mutta nyt oli lokakuun loppu ja vesillä olivat enää vain sisukkaimmat turistit.

Lulu ohjasi *Huvipurren* laituripaikkaan ja sammutti moottorin. Sitten hän tarttui keskiköyteen ja hyppäsi laiturille vetääkseen veneen lähemmäs ja sitoakseen sen kiinni. Sitten oli keula- ja peräköysien vuoro. Sen jälkeen hän loikkasi takaisin takakannelle.

”Kunpa voisin auttaa”, Conrad sanoi. ”Mutta minulla ei ole taipuvia peukaloita.”

”Minkä takia et voi myöskään soittaa pianoa.”

”Ei, en voi soittaa pianoa, koska minulla ei ole sävelkorvaa. Minä olen syypää siihen, että kissojen sanotaan mouruavan.”

”Hupaisaa”, Lulu totesi. Hän katsoi kelloaan. ”No niin, ehdin käydä pikaisesti suihkussa ennen kuin lähdemme Celian ja Brianin luo.”

”Asuvatko he kaukana täältä?”

”Eivät ollenkaan. Stratford-upon-Avon on varsin pieni kaupunki. Täällä on vain kolmisenkymmentätuhatta asukasta.”

”Syömmekö me heidän luonaan?”

”Kyllä vain, Celia laittaa ruokaa. Ja kerroin hänelle, että avecini pitää kovasti meriahvenesta.”

”Mauu-kasta”, Conrad totesi. ”Huomasitko mitä tein?”

”Leikit sanoilla”, Lulu vastasi. ”Hyvin nokkelaa. Shakespeare olisi ollut sinusta ylpeä.”

Lulu suuntasi portaat alas kajuuttaan. Conrad tassutteli hänen perässään. He olivat olleet liikkeellä melkein viisi tuntia, ja Lulu oli todellakin suihkun ja vaatteiden vaihdon tarpeessa. Conrad hyppäsi sohvalle ja alkoi nuolla turkkiaan.

”Teillä kissoilla on välillä niin helppoa”, Lulu huomautti. ”Muutama lipaisu ja olet valmiina lähtöön. Minun taas pitää käydä suihkussa, meikata, päättää, mitä panen ylleni...”

”Kissana olemisessa on tosiaan tiettyjä etuja”, Conrad myönsi. ”Vaikka taipuvien peukaloiden puute pidättelee meitä, mitä maailmanvalloitukseen tulee.”

Lulu naurahti suunnatessaan kylpyhuoneeseen.

2

Celia Brownlow ja hänen miehensä asuivat kauniissa rivitalossa vain kymmenen minuutin kävelymatkan päässä satama-altaalta. Lulu oli vaihtanut ylleen Karen Millenin sinivalkoraitaisen mekon, mutta koska ilta oli kylmä, hänellä oli lisäksi lampaannahkainen takki. Conrad oli kietoutunut Lulun olkapäille. Sen nenä oli lähellä Lulun vasenta korvaa ja häntä roikkui hänen oikealla solisluullaan. Tuttuun tapaan Lulu ihmetteli, miten vähän kissa painoi; hän tuskin tunsi sitä.

”Ovatko nuo zombeja?” Conrad kysyi.

Celian kotikadulla heitä vastaan käveli neljä hahmoa, jotka liikkuiivat hitaasti ja horjahdellen. Heillä oli repaleiset vaatteet, ja heidän kasvoillaan näytti olevan verta.

”Juu, luultavasti.”

”Onko tällainen tavallista Stratford-upon-Avonissa?”

Lulu nauroi. ”On halloween, Conrad. Etkö huomannut, kuinka talojen ikkunoilla oli kurpitsaita ja luurankoja?”

”Luulin, että täälläpäin ihmisillä on vain tapana koristella talojaan sillä tavalla.”

Lulu seisahtui ja kääntyi katsomaan kadun toisella puolella olevia taloja. Yhdessä niistä oli kurpitsalyhty ikkunalla ja HAUSKAA HALLOWEENIA -lakana oven yläpuolella. Viereisen talon ulko-ovessa roikkui täysikokoinen muoviluuranko ja ikkunoissa oli keinotekoisia hämähäkinverkoja.

”Ajattelitko, että talot ovat tällaisia läpi vuoden?”

”Pakko myöntää, etten kiinnittänyt niihin juuri huomiota”, Conrad sanoi.

Zombit tulivat heidän kohdalleen. Kaksi pisintä olivat selvästi vanhemmat, jotka paimensivat pientä poikaansa ja tytärtänsä. Molemmilla lapsilla oli kädessään suklaanamuja ja muita karamelleja puolillaan oleva muovιάmpäri, ja kaikilla oli harmaanvalkoiseksi meikattu naama ja punaisia viiruja suun ympärillä. Yllään heillä oli ilmeisesti pyjamat, jotka oli revitty ja leikeltä riekaleisiksi.

”Thanat asut teillä”, Lulu kehui.

”Kiitos”, äiti kiitti. ”Ihana kissa sinulla.”

”Onko se oikea?” pikkupoika kysyi.

”Kyllä vain”, Lulu vastasi.

”Miau”, Conrad maukaisi vahvistaakseen Lulun sanat.

Molemmat lapset nauroivat. ”Mukavaa iltaa”, isä toivotti, ja sitten kaikki neljä jatkoivat horjahtelevaa askellustaan murahdellen ja voihkien.

”Eikö tuo ole sitä karkki vai kepponen -meininkiä?” Conrad kysyi zombiperheen hoiperrellessa hiljalleen eteenpäin.

”Onhan se.”

”He siis vaativat palkkaa pahanteon uhalla?”

Lulu naurahti. ”Kai sitä niinkin voi kuvailla. Tosiasiassa on kuitenkin kyse vain siitä, että lapset saavat ilmaisia karkkeja ja suklaata.”

”Ja me kaikki tiedämme, miten hyvää karkit ja suklaa tekevät kasvuiässä olevien lasten hampaille.”

Lulu nauroi ääneen. ”Joku on tainnut nousta väärällä tassulla tänä aamuna.”

”Kuulostanko nyreältä?”

”Kuulostat, Conrad, todellakin.”

”Yritän katsoa asioita valoisemmin.”

”Ja onhan sinulla meriahventa tiedossa.”

Conrad kehräsi. ”Sinäpä sen sanoit.”

He tulivat Celian talon luokse. Se oli melko moderni tiilirakennus, jossa oli kaksi isoa, valkokarmista erkkeri-ikkunaa yläkerrassa ja pienemmät, valkokarmiset ikkunat alakerrassa. Etuovikin oli valkoinen, ja sen yläpuolella oli pieni katos. Lulu painoi ovikelloa, ja muutaman sekunnin kuluttua Celia avasi oven. Hänellä oli sininen, vartalonmyötäinen leninki, jossa oli kukkakuvioita, ja hänen pähkinänruskeat hiuksensa laskeutuivat vapaasti olkapäille. Hänen kasvonsa sulivat hymyyn. ”Lulu, ihana nähdä sinua.” Hän astahti eteenpäin suukottaakseen Lulua molemmille poskille, mutta kavahti sitten taaksepäin huomattuun Conradin. ”Jestas sentään, hartioillasi on kissa.”

”Hän on Conrad, avecini”, Lulu sanoi.

”Niin tietysti”, Celia totesi. ”En vain odottanut näkeväni häntä olkapäilläsi. Kai minä luulin, että taluttaisit häntä hihnassa.”

”Ehei, Conrad ei ikinä suostuisi käyttämään kaulapantaa”, Lulu sanoi. ”Se viittaa omistajuuteen, eikä Conradia omista kukaan.”

”Kertoiko hän sen sinulle?” Celia kysyi nauraen.

”Kyllä hän itse asiassa kertoi”, Lulu vastasi.

”Miten hassua”, Celia sanoi. ”Mutta käykää sisään, paremmälle.” Celia siirtyi sivuun, ja Lulu astahi eteiseen. ”Brian on olohuoneessa.” Celia osoitti oikeanpuoleista ovea. ”Menkää vain sinne. Minä haen viiniä. Käykö rosee?”

”Erinomaisesti”, Lulu vastasi. Hän meni olohuoneeseen Celian suunnatessa keittiöön. Viktoriaanisen takan kummallakin puolella oli nahkasohva, ja takassa loimusi sähköinen tuli. Takan yläpuolella oli taulutelevisio, jossa oli menossa luontodokumentti, mutta sen ääni oli mykistetty. Brian istui toisella sohvalla viikkolehettä lukien. Hänellä oli harmaa, pyöreäpänteinen pusero, joka näytti siltä, että se saattoi olla kašmirvillaa, ja jalassa tummanvihreät, kalanruotokuvioiset housut. Hän oli paljasjaloin, mutta sohvän vieressä nökötti tohvelipari.

Brian heitti lehden sohvapöydälle ja nousi seisomaan. ”Tervetuloa, tervetuloa”, hän toivotti. ”Minä voin ottaa takkisi.”

Conrad hypähti Lulun olkapäiltä ja ponkaisi oven vieressä olevaan nojatuoliin.

”Siinäpä hyvin koulutettu kissa”, Brian sanoi auttaessaan takin Lulun yltä.

”Hän taitaa vain ottaa tilaisuudesta vaarin.”

Brian vei takin eteisen naulakkoon. Lulu istahti toiselle sohvalle. ”Celia kertoi, että tulit pitkäveneellä”, Brian sanoi palatessaan olohuoneeseen.

Lulu nauroi. ”Viikingit käyttivät sellaisia”, hän sanoi. ”Minun alukseni on kanavavene. Mutta kyllä, jätin sen laituriin Bancroftin satama-altaaseen.”

”Kuinka kauan matka Lontoosta tänne kesti? Pari päivää?”

Lulu nauroi toistamiseen. ”Viisitoista.”

Brianin leuka lokahti auki. ”Viisitoista päivää? Mutta tännehän ajaa Lontoosta kahdessa tunnissa.”

”Totta kai. Sata kilometriä tunnissa, mutta kanavavene kulkee vain kuusi ja puoli kilometriä tunnissa. Lisäksi pitää avata ja sulkea sulkuja. Niitä on Lontoon ja Stratford-upon-Avonin välillä noin sataseitsemänkymmentä, ja jokaisen parissa menee kymmenisen minuuttia. Jo pelkästään sulkuihin menee siis selvästi yli kaksikymmentäneljä tuntia.”

Brian pudisti päätään. ”Uskomatonta. En pysty kuvittelemaankaan, että käyttäisin viisitoista päivää, mitä? Sadan seitsemänkymmenen kilometrin matkaan?”

”Sillä tavalla saa paremman käsityksen etäisyyksistä”, Lulu totesi. ”Veneillessä ymmärtää, miten kaukana paikat todella ovat toisistaan. Ja nimenomaan matkanteko tekee kanavaveneilystä hauskaa. Ihmiset, joita tapaa, ja maiseimat, joita näkee.”

Celia tuli viinipullo ja kolme lasia mukanaan. Hän avasi pullon, täytti pikarit ja antoi niistä yhden Lululle ja toisen miehelleen. He kilistivät lasejaan. ”Tervetuloa takaisin Stratford-upon-Avoniin”, Celia sanoi.

”Ja hyvää syntymäpäivää!” Lulu toivotti. ”Tai oikeastaan hyvää syntymäpäivän aattoa. Millaisia juhlasuunnitelmia sinulla on?”

”Brian on järjestänyt minun kunniakseni juhlat yhteen ravintolaan. Hänen mukaansa päivää pitää juhlistaa, koska neljäkymmentä täytetään vain kerran. Sanoin hänelle, että aion olla kolmekymmentäyhdeksän seuraavat viisi vuotta.” Celia hymyili ja siemaisi viiniään.

”Ja täksi illaksi meillä on sinulle yllätys”, Brian sanoi. ”Läheisessä vanhassa kirkossa esitetään keskiyöllä *Macbeth*. Tai näytös alkaa kymmeneltä, ja sen pitäisi päättyä keskiyöllä.”

”Shakespearea yöllä siis”, Lulu sanoi. Hän katsoi Conradia, joka oli yhä nojatuolissa. Kissan silmät olivat kiinni, mutta sen häntä nytkähteli. ”Miten mukavaa.”

”Yksi ystäväistäni esiintyy siinä”, Celia kertoi. ”Itse asiassa hän näyttelee Lady Macbethia. Amy Jenner, hän opettaa paikallisessa alakoulussa.”

”*Macbeth* on yksi lempinäytelmistäni”, Lulu kertoi. Hän hymyili, kun Conradin häntä nytkähti taas.

”Siinä on lisäksi halloweenerikoisuus”, Brian kertoi. ”Yleisö tulee naamiaisasuissa.”

”Oho. Minulla ei ole naamiaisasua”, Lulu sanoi. ”Tila on kanavaveneessä rajallista.”

”Se puoli on järjestyksessä. Minulla on noita-asut meille molemmille. Ja mikä osuvinta, yhdellä *Macbethin* noidistahan on apurinaan kissa.”

”Niinkö?”

”Kyllä. Kissa nimeltä Harmio.”

Lulu vilkaisi Conradia vaivihkaa. ”Harmio, miten upea nimi kissalle.” Conradin häntä nytkähti, kahdesti.

”Ja Brian pukeutuu Romeoksi.”

Brian hymyili Lululle. ”Ihastut taatusti kalukukkarooni.”

Lulu nauroi. ”Aivan varmasti.”

”No niin”, Celia sanoi. ”Eiköhän syödä, jotta pääsemme sitten sovittamaan asujamme.”

3

Ruoka oli herkullista. Celia oli yleensäkin mahtava kokki, mutta tänään hän oli ylittänyt itsensä. Alkuruokana oli maukas sataymarinoitu naudanlihavarras thaimaalaisen maapähkinäkastikkeen kera. Conrad maistoi varrasta, ilman kastiketta, ja ihastui siihen. Pääruoka oli perinteinen coq au vin uusien perunoiden ja parsan kera, ja jälkiruokana tarjottiin kevyt mutta kermainen crème brûlée, joka sulii Lulun suussa. Conradille Celia oli keittänyt meriahventa, ja katti hotkaisi sen suihinsa.

Aterioituaan ja juotuaan todella hyvää punaviiniä, joka oli ollut nappivalinta kanan seuralaiseksi, Lulua alkoi nukkuttaa. Celia halusi kuitenkin selvästi nähdä *Macbethin*, joten Lulu joi kaksi kupillista kahvia toivoen, että kofeiini piristäisi häntä.

Celia haki heidän yhteen sopivat noita-asunsa, ja he menivät olohuoneeseen sovittamaan niitä, kun Brian puolestaan lähti ylös pukeutumaan Romeoksi. Noidan asuun kuului pitkä, musta viitta, joka oli itse asiassa varsin lämmin, eikä Lulu sen ansiosta tarvinnut lampaannahkatakkiaan. Lisäksi noidalle kuului leveälierinen, kartiomainen,

musta hattu, jonka sisäpuolelta roikkui harmaata tekotukkaa.

Lulu painoi hatun päähänsä ja järjesteli hiuksensa. Sitten hän katsoi kuvaansa peilistä ja purskahti nauruun. ”Näytän aivan satavuotiaalta”, hän sanoi.

”Pitäisikö meidän meikata kasvomme noitamaisiksi?” Celia kysyi.

”Eiköhän tämä riitä”, Lulu totesi. ”Ostitko sinä nämä asut, vai onko ne vuokrattu?”

”Ne ovat olleet minulla jo jonkin aikaa, mutta Brianin asu on vuokrattu.”

”Ja se sopii kuin valettu”, Brian ilmoitti ilmestyessään kynnykselle. Hänellä oli samettinen, tyköistuva takki, jossa oli kullanvärinen reunus, brokadiset polvihousut ja iso, topattu kalukukkaro. Asun täydensivät vielä kermanvaaleat trikoot, nahkakengät ja sulkahattu. Brian virnisti ja kumarsi teatraalisesti. ”Palveluksessanne, arvon rouvat”, hän sanoi.

Molemmat naiset nauroivat. ”Aivan uskomatonta”, Lulu kehui. ”Asu on kuin mittojesi mukaan tehty.”

”Varsinkin kalukukkaro”, Celia nauroi. ”Minun pitää hakea itselleni vielä yksi juttu pisteeksi i:n päälle.” Hän meni keittiöön ja palasi sieltä kädessään noidan luuta. Siinä oli pitkä, sileä varsi, jonka päähän oli sidottu nahkahihnalla oksakimppu. Hän virnisti nostaessaan sitä ylemmäs. ”Olen valmis huispaukseen”, hän ilmoitti.

”Loistavaa”, Lulu sanoi.

”Minulla on vain yksi luuta, mutta eiköhän se riitä, koska sinulla on Conrad apurinasi”, Celia sanoi.

Viiksekäs etsivä kurpitsajuhlan kulisseissa

Lulu ja Conrad saapuvat Stratford-upon-Avoniin tapaamaan ystäviään ja viettämään Halloweenia. Juhlat saavat kuitenkin kammottavan käänteen, kun paikallisen teatterin keskiyön Macbeth-esitys keskeytyy pääosan esittäjän romahtaessa näyttämölle.

Pian paljastuu myös toisen näyttelijän salaperäinen kuolema.

Pystyvätkö Lulu ja Conrad selvittämään, mitä teatterissa oikein tapahtuu ja mikä on totuus synkkien kuolemien takana, ennen kuin esirippu laskeutuu jälleen?

L. T. Shearerin romaani *Kissa, joka vainusi murhaajan* jatkaa omaperäistä murhamysteerisarjaa, jossa kulkukissa Conrad ratkoo rikoksia kissamaisen ovelaan tapaansa. Miau!

ISBN 978-952-870-315-0 | 84.2

www.bazarkustannus.fi